

ענבל (מימין), חנין, שרה ורומי, השבוע בבית החולים הלל יפה בחדרה. "התחלתי להרגיש שהאחות שטיפלה בי השפיעה על החיים שלי בחמש דקות הרבה יותר מכל בוס שעבדתי בשבילו בלי סוף"

אחיות למקצוע

ענבל היתה תקציבאית במשרדי יח"צ נוצצים. רומי עבדה כגרפיקאית עצמאית. שרה ניהלה את קשרי החוץ של האוניברסיטה. חנין היתה עורכת דין • ופתאום, באמצע החיים, החליטו הנשים הצעירות הללו לעזוב את הכל, להסביר לבעל ולילדים שאמא רוצה משהו אחר - וללכת לבית ספר לאחיות

נצחיה יעקב

צילומים: מאיה באומל בירגב

הן יושבות מולי, ארבע נשים אסרטיביות ורענניות, שהיה להן כל מה שרובנו מאחלים לעצמנו - קריירה, הצלחה, מעמד, יוקרה, כסף - אבל זה לא הספיק. פתאום, באמצע החיים, תקף אותן "המשהו החסר", והוביל אותן לחשב מסלול מחדש, בדרך לעבודה כפויית טובה והרבה פחות מתגמלת - אבל, לדבריהן, הרבה יותר מספקת: כולן בחרו לעשות הסבה אקדמית בבית החולים הלל יפה בחדרה, וללמוד שנתיים וחצי, כדי לעבוד כאחיות. כששומעים אותן מדברות, קשה לא להיסחף אחר החרווה הפנימית שלהן.

ענבל ליבנה. "בעלי מבלה את השבתות עם הילדים לבד. הוא כבר לא מביא אותי בחשבון"

להוריה של חנין היה ברור שהיא תהיה עורכת דין, ולה היה ברור שהיא חייבת ללמוד משפטים כי ההורים לחצו. זה עניין של מסורת. בטקס הסיום לקחתי את התעודה והגשתי להם. את תעודת האחות הייתי חייבת לעצמי"

רומי: "מרתק המפגש עם הסיפורים האנושיים של החיים. זה משהו שלא היה לי עד היום. כל מגע מקצועי היה נטול יחסים בין-אישיים, ללא מגע אישי. ופה, התקשורת היא עם אנשים, וזה שונה. לדאשונה, אני נדרשת להכלה, וזה עונג"

ענבל: "לא באתי להתפלש בכל הצד ה'מכוער' שהחולי מציע, ומצד שני, זה חלק מהחיים, ואם זה חלק מתהליך החלמה של חולה - אתגבר. אני בטוחה שיהיו רגעים שבהם אהיה בשוק. אבל מעולם לא הייתי מאלו שמתעלפות מדם"

"כשביל הוריי זאת היתה סטירה לפרצוף, אכזבה גדולה. הם היו בטוחים שמדובר במשבר חולף. אבא אמר לי לתת עוד צ'אנס, ושאל כמעט בייאוש למה לזרוק הכל לזבל. אמא, שידועת בדיוק מה זו עבודה של אחות, היתה נגדי. היא אמרה שזו עבודה קשה עם הרבה משמרות, שהאחריות הגדולה לא שווה את המשכורת העלובה שמקבלים. היא צדקה בסופו של דבר, חוץ מהמשכורת, שהיום היא הרבה יותר טובה. "בלימודים כל הבנות אמרו לי, 'את תותחית. את הכי מתאימה'. פתאום, אחרי עולם המשפט הלא מפ" רגן, קיבלתי המון פרגון ועידוד. זה היה די מלהיב. היום, השאלה היחידה שיש לי היא למה הייתי צריכה לעבור את כל המהמורות שבדרך. התשובה היא, כנראה, שהייתי צריכה לעשות את הדרך. "עד היום אנשים אומרים לי שאני כישרון מכוזב בתחום המשפט, אבל זה ממש לא נכון. רק הרווחתי מזה. היום אני במקום הכי נכון והכי טבעי בשבילי. אני קמה עם חיוך על הפנים, נרגשת לקראת היום. כיף לי לבוא לעבודה. כבר אין את הדיקנות של המשרה. אני מרגישה שאני עושה משהו למען אחרים. עם הצוות, הכל ממש כמו במשפחה. והכי הווי זה שעדיין יש אנשים שמבקרים אותי על הבחירה. שלא מפרגנים".

תודי שהבחירה במחלקה הפנימית קצת תמוהה. היא הכי פחות אטרקטיבית לעומת מחלקות אחרות.

בהשתלבות בעבודה, ומתחילים לעבוד כבר תוך כדי הלימודים. זה נראה לי מבטיח."

תפקיד עם נשמה

להוריה של חנין היה ברור שהיא תהיה עורכת דין, ולה היה ברור שהיא חייבת להקשיב להם. "מלכתחילה הלכתי ללמוד משפטים כי ההורים לחצו. זה עניין של מסורת. אמא שלי היתה מיילדת, אבא שלי היה איש חינוך במקור, וניהל במשך שנים מרכז רפואי בבקה אל-גרבייה. לא היה לי סיכוי לחשוב אחרת, אז למדתי בשבילם. בטקס הסיום של הפקולטה למשפטים לקחתי את התעודה והגשתי להם אותה. ידעתי שגם אם ייקח לי עוד קצת זמן, את תעודת האחות אני חייבת להשיג. זה כבר היה בשביל עצמי. "עברתי כעורכת דין לענייני מקרקעין, צוואות וירושות, אבל הרגשתי שאין בזה נשמה. הייתי קמה בבוקר והולכת לעבודה בלי חשק. נכון, זה יוקרת, ויש אופציה להרוויח טוב בעתיד, אבל אין נשמה. אוקיי, היה מסקרן ומעניין, אבל משהו בתוכי החמיץ. הרגשתי שזה לא זה. "אחי, שהיה באותה עת אח בחדר המיון בהלל יפה, סיפר לי שראה מודעה בעיתון על הסבת אקדמאים ללימודי סיעוד. זה כבר בכלל נראה לי כמו סימן משמיים. במשרד נדהמו כששמעו שאני נוטשת אותם לטובת מקצוע סיעודי. הם חשבו שהשתגעתי. לא הבינו מה עובר עלי."

אנחנו נפגשות בעיצומן של חגיגות יום האישה, הן נרגשות כילדות בית ספר ביום חג. המתקוות משהו מהתום עדיין טבועים בהן. ענבל ליבנה (38) מזכרון יעקב, נשואה ואם לשניים, היתה במשך עשר שנים תקציבאית במשרדי היח"צ הכי נוצצים, והתחככה בהון ובשלטון; רומי גילת (36) מחדרה, אם חד-הורית לבן אחד וכיום במהלך החודש השביעי להריונה, היתה גרפיקאית עצמאית; שרה פריימן (29) מיקנעם, נשואה ואם לשניים, עלתה ארצה מארצות הברית לפני שש שנים והיתה מנהלת קשרי חוץ וגיוס תרומות של האוניברסיטה העברית; ואילו חנין גנאיים (29), ערבייה מבקה אל-גרבייה, נשואה ואם לשניים, עורכת דין במקצועה. כל אחת, בדרכה, עשתה דרך ארוכה כדי להגשים את עצמה - ואז החליטה לשנות כיוון.

ענבל: "אחרי המשבר הכלכלי של 2008 רבים מהלקוחות שלי קרסו. היו לי מאבקים בלתי פוסקים למנוע מאמצעי התקשורת לפרסם דברים כאלה ואחרים, שיחות אל תוך הלילה, הרבה לחץ ומועקה. הרגשתי שאני בצד של הרעים. שלא משנה מה יהיה, האנשים הכוחניים שעברתי עבורם תמיד יסתדרו בסוף, והחלשים יקרסו.

"זה כבר הגיע למצב שסבלתי מבעיות בריאותיות במשך תקופה ארוכה, והתחלתי לשאול את עצמי אם זה שווה את זה. התחלתי להרגיש שאותה אחות שטיי פלה בי השפיעה על החיים שלי בחמש דקות הרבה יותר מכל בוס שעברתי בשבילו בלי סוף, ושעדיין המשיך לתבוע עוד ועוד."

לפני שנה הגיעה לבית הספר לסיעוד, "וזאת היתה עבורי הגשמה של פנטזיה פרועה, שכבר לא חשבתי שתתגשם". כשעשתה את השינוי הזה היתה לה ולבעלה עמרי (עורך ב"ישראל היום") בת אחת, יערה (היום בת שנתיים ותשעה חודשים), ואחר כך נולד גם עופר (היום בן חצי שנה). לעשות את השינוי הגדול הזה תוך כדי בניית משפחה זה לא עניין מובן מאליו.

"כשילדתי את יערה, התחלתי לחשוב אוטומטית עד הסוף. החלטנו שאני לא מחפשת עבודה, כי היה ברור לאן אני אמורה לחזור ולאן זה יוביל, ולא רציתי תי להתבזבז בעבודה סתמית שהיא לא אני. חיפשתי משהו מעבד. אבל זה לא היה ריאלי בעיניי, להפסיק הכל וללמוד עכשיו במשך שנתיים וחצי - איך אוכל להקריב שנתיים וחצי בלי פרנסה? היה ברור שכולם מסביב ייפגעו."

רומי: "לפני שנתיים, כשהבנתי שלי עופרי היה כמעט בן שנה, היה ברור לי שאני לא הולכת לוותר על עוד ילד", היא מלטפת בלי משים את הבטן ההריונית שלה. "ההסבה באה אצלי דווקא מכיוון אמא שלי, שנתקלה בקמפיין של משרד הבריאות הקורא לאקדמאים להסבה לתחום האחות. התקשרתי להלל יפה לשאול אם למישהי כמוני, עם תואר ראשון בהוראה ובמוסיקה, יש מה לעשות במקצוע הזה. הם ענו שכן. לקח לי עוד קצת זמן, ובסוף עשיתי את זה."

ענבל: "גם אני חשבתי שלא אתאים. אבל עובדה". גם אצל שרה השינוי המחשבתי התחיל דווקא אחרי לידת בתה הבכורה מעיין, לפני שלוש שנים, והבשיל בהריון השני, לפני שנה וחצי. "הביקורים התכופים במרפאה רק חיזקו את התחושה שכבר היתה לי, שאני חייבת לעבוד בסיעוד. בחודשים הראשונים אחרי שזאב נולד, התחלתי לעשות ביי-רורים על הנושא."

ענבל: "לפני שנתיים עברנו לזכרון יעקב, וזו היתה הזדמנות מצוינת בשבילי לעשות תחקיר מקיף בעניין. כשהגעתי להלל יפה גיליתי שיש 100 אחוזי הצלחה

רומי גילת. "לאחיות יש קשר ישיר עם המטופלים. זה מה שרציתי"

חנין גנאיים. "אנשים אומרים לי שאני כישרון מבוזבז בתחום המשפט"

זוה נכון, אבל יש פה הרבה אתגרים. אני מטפלת בחולים מבוגרים ובילדים, כאנשים אחרי ניתוחים, ביניהם גם חולים מורכבים של דיאליזה, מונשמים, סוכרתיים. לא בטוחה שהייתי מוצאת את הדרך לכאן, אלמלא האחות האחראית שרצתה וקיבלה אותי. בלי עזרה הייתי מפסידה את המחלקה הזו."

רומי: "בגיל 7, כשראיתי את ג'ולי אנדרו המדימה משחקת את מריה בסרט 'צלילי המוסיקה', כבר רציתי להיות כמוה כשאהיה גדולה. היא היתה כל כך אמיתית שפשוט התאהבתי בה, ושם גם צמח החלום להיות מיילדת."

"בערך באותה תקופה אמא ילדה את אחותי. הייתי בכיתה ב', ואמא שיתפה אותי בכל התהליך. אני עדיין זוכרת איך הגעתי לבית החולים לבקר אותה ואת התינוקת החדשה, ואמא מייד נתנה לי להחזיק אותה. אחר כך, כשהן הגיעו הביתה, החלפתי לה חיתולים, עזרתי לאמא ברחצה, בהאכלה. הייתי ממש כמו אמא קטנה. עשיתי כמעט כל מה שאימהות עושות."

ענבל: "בעבודה שלי כתקציבאית, כשהייתי לחר צה בטירוף, הייתי מדמיינת לעצמי שאני מנתחת מוח שמנסה להבין מה עובר לכן אדם שמולי בראש. הרגשתי שהלקוחות שלי, חלקם שועי עולם, יושבים בתוך קן ציפורים, וכולם עם פה פתוח ופעור, רוצים שאמא תאכיל אותם. ניסיתי לפרק את הלחץ ולנטרל אותו, ממש כמו בפעולה כירורגית בתוך חדר ניתוח. ומשם, אמרתי לעצמי יום אחד, יאללה, חדר ניתוח. לפחות להרגיש שאני תורמת."

הכל בשביל האתגרים

אני שואלת את שרה איך נסיכה יהודייה אמריקנית מוצאת את עצמה בגיל 29 בבית הספר לסיי עור בחררה שבניהולה של דוקטור מירב בן נתן, עם שאיפה אחת ויחידה: להיות אחות מיילדת. "אני רואה במקצוע הזה סוג של שליחות", היא משיבה במבטא אמריקני מתנגן, "וגם הכרת תודה למדינה שקיבלה אותי אליה באהבה."

שרה סיימה לימודים לתואר ראשון בהיסטוריה ובביוכימיה בקולג' בפלורידה, והחליטה לגשת לסניף הסוכנות היהודית ולברוק את האפשרות להתנדב ביישראל לשנה. כמו בסרטים, המפגש עם שליח הסוכנות נגמר בחתונה – ובהחלטה משותפת לעלות לארץ. "התחלתי ללמוד לתואר שני בתקשורת באוניברסיטה העברית בירושלים, ובמקביל עברתי ביחידה לקשרי חוץ של האוניברסיטה בכתיבת חומרים פרסומיים ובסיוע לגיוס כספים לאוניברסיטה. ואז נכנסתי להריון."

החודשים הראשונים עברו בסדר, אבל באחת הבריקות גילו שיש בעיה ושאני חייבת לעבור בכל שבוע בדיקות מקיפות ולהיות בשמירת הריון. זו היתה תקופה טעונה, נפשית ופיזית. בעלי עמד לצירי וגם המשפחה שלו, אבל הרי גשתי בבת אחת את הגעגועים הביתה, לאמא. בכיתי המון, הייתי מאוד שבידה.

"לשמחתי, היתה לי רופאה מצוינת, שליוותה אותי במסירות. אבל מי שעשתה את ההבדל היתה האחות במרפאה, שרי. היא היתה כל כך קשובה אלי, מנחמת ומעודדת, כמעט אמא חלופית. המפגשים התדירים איתה במרפאה עוררו אצלי את האינסטינקט המי שפחתי הרדום, והתחלתי לחשוב הרבה על הסיוע כמקצוע עתידי."

רומי: "אני התבלבלתי איפשהו בדרך. רגע אחד רציתי להיות שחקנית, רגע אחד רציתי להיות זמרת. עברתי אודישנים להנחיה בערוץ הילדים. ככה העברי תי עד הגיוס. השירות שלי לא היה משמעותי, קראתי לו 'קיפולי נייר'. אחר כך הלכתי ללמוד תואר ראשון משולב בהוראה ובמוסיקה במכללת לוינסקי בתל אביב, וסיימתי, למרות שהיה ברור לי בשלב מסוים שלא אהיה זמרת ולא מורה למוסיקה."

אז למה נשארת שם עד סוף התואר?
"כי הסביבה אומרת לך שאת מאוד מוכשרת. חייתי

גם אצל שרה השינוי המחשבתי התחיל אחרי לידת בתה הבכורה והבשיל בהריון השני. "הביקורים התכופים במרפאה רק חיזקו את התחושה שכבר היתה לי, שאני חייבת לעבוד בסיעוד. התחלתי לעשות בירורים על הנושא"

רומי: "אני יודעת שיש טעויות שיכולות לקרות במהלך העבודה. אני מניחה שזה יהיה מפחיד כשאתחיל לעבוד, בינתיים אני מנסה להדחיק. כשאת מפנטזת על להיות מיילדת, את רואה את החוויה הרומנטית, לא את ההסתבכות"

חולה, והייתי חייבת להישאר בבית. זה היה מלחיץ ולא נעים. לימודים זה לימודים, אין מקום לתירוץ. כשהודעתי שלא אוכל להגיע, הם קודם כל הרגיעו אותי. הסבירו לי שברור להם שסדר העדיפויות הוא קודם כל משפחה, ושאגש למועד ב'."

"זה לא שאפשר להבריז וסולחים לך על הכל; להפך, יש דרישות מאוד גבוהות. הרי בסופו של דבר יש מבחן ארצי שצריך לעמוד בו. אבל הם קודם כל מתייחסים לכן אדם. וזה מה שעושה את כל ההבדל בין מקום לימוד אחר לאחר."

ענבל: "הלימודים שלי גייסו את כל המשפחה. אמא שלי מטפלת בתינוק ובעלי מבלה את השבתות עם הילדים לבד. הוא כבר הוא לא מביא אותי בחשבון. לפעמים אני חושבת כמה הוא מסכן ומה הוא עושה כי חוץ מללמוד ולחרוש איתו, הוא עושה הכל. בימים שאנחנו זקוקים לעזרה, חמותי וגיסתי מתגייסות. כולנו בהסכה אחת גדולה."

"יערה, הגדולה, עדיין לא התרגלה לעובדה שאמא כבר לא כל הזמן איתה, כמו בעבר. היא עדיין שואלת 'איפה אמא' בכל פעם שבעלי לוקח אותה לטיול. כשאומרים לה שאני בבית החולים, היא מייד מבקשת לבוא אלי, כדי שתוכל להיות איתי."

חיים או מוות על באמת

ענבל, רומי, שרה וחנין אינן היחידות. על פי נתוני משרד הבריאות, מספר האקדמאים שעשו הסבה מקצועית ופנו ללימודי סיעוד הכפיל את עצמו פי 4 בשבע השנים האחרונות. ב-2006 עמד המספר על 191, ב-2010 הוא כבר קפץ ל-465, וב-2013 נרשם מספר שיא של 812 אקדמאים ואקדמאיות שביקשו ללמוד סיעוד.

רומי מודה שהיא מלאת חששות. "בלימודים האלה את מוצאת את עצמך עושה הרבה ויתורים, גם על דברים שחשובים לך. למשל להיות עם הילד עד גיל שנתיים בבית. ואז את מבינה מהר מאוד שזאת כבר לא אופציה. זה מצריך ממני להיפרד ממנו ולשלוח

בדיסוננס מאוד קשה". ולמה בחרת, מכל המקצועות בעולם, דווקא להיות אחות?

"בגלל האינטראקציה עם המטופלים. איכשהו חשבתי תמיד שלאחיות יש קשר ישיר ואינטנסיבי עם השטח, עם המטופלים. וזה בדיוק מה שרציתי."

רומי: "אותי מרתק המפגש עם הסיפורים האנושיים והחוקים של החיים. זה משהו שלא היה לי עד היום. כל מגע מקצועי שהיה לי היה נטול יחסים בין-אישיים, ללא מגע אישי. ופה, התקשורת היא עם אנשים, וזה שונה. לראשונה, אני נדרשת להכיר לה, לעזור בהחלמה של מישהו אחר – וזה עונג. עם מה שאני עושה עכשיו, אני מוצאת את עצמי מאתגרת. זה מאלץ אותי לצאת מאזור הנוחות שלי ולפגוש אנשים מרתקים."

חנין: "בעבר ראו אצלנו במגזר את מקצוע האחות כעבודה משפילה, בזויה. התעסקות עם צואה, שתן, לכלוך. לאט לאט, התמונה השתנתה. יש הרבה גברים אצלנו שלומדים את זה. גם תפקיד האחות השתנה. כיום אחיות פחות רוחצות ומאכילות, וכבר לא מקלחות. אני משתתפת בביקור רופאים, דואגת לחולה ומדריכה אותו. היום כבר יש כבוד למקצוע."

מתי אתן מוצאות זמן ללמוד, בשיש משפחה וחיים שלמים מסביב?

רומי: "עד עכשיו הבן שלי היה הילד היחיד בגן שלא בא בימי שישי. זה היה יום הפינוק. בשבועות האחרונים התחלתי לשלוח אותו גם בימי שישי, בעיקר לפני המבחנים שלי. כך גם בסופי שבוע, כשהורים שלי נמצאים איתו בזמן שאני לומדת. אין כבר זמן לפינוקים. זו המציאות שלי לפחות עד אפריל 2016, אז אני מסיימת את הלימודים באופן רשמי."

שרה: "בתור אמא לשניים, יש הרבה דברים בלתי צפויים. כבר קרה שלא הצלחתי להגיע ביום של מבחן, למרות שלמדתי כל הלילה. אחד הילדים היה

אותו לגן.

"אני חוששת גם מהירידה בהכנסות. בינתיים אין לי ברירה ואני ממשיכה לעבוד בגרפיקה, ודווקא יש לזה יתרון נפלא בזמן הלימודים, בגלל היכולת לעבוד בשעות בלתי מקובלות".

חנין: "כשההורים הבינו שאין סיכוי מולי, ושאני נחושה לקחת אחריות על אושרי ועתיד, הם נשברו והתחילו לתמוך בי. גם באופן פיזי, בעזרה בגידול של אמיר (9) ובאשיר (5). בלעדיהם, לא הייתי מצליחה. הלימודים אינטנסיביים – שנתיים וחצי במקום ארבע שנים במסלול הרגיל. בכל שבוע או שבועיים יש מבחנים. למדתי לוותר על הרבה דברים ולהשקיע".

מה בעלך אמר כשבישרת לו שאת הולכת להיות אחות?

"הוא תמך בי מההתחלה. למרות שהוא עורך דין, הוא ידע עד כמה חשוב לי להגשים את חלום הילדות שלי. הוא הבין וכיבד את הבחירה שלי. גם אני ידעתי בדיוק לקראת מה אני הולכת".

אתן חושבות לפעמים על זה שבתחום שבחרתן, בניגוד לעיסוקים הקודמים שלכן, כל טעות עלולה לעלות בחיי אדם?

רומי: "אני יודעת שיש טעויות שיכולות לקרות במהלך העבודה, שהן עניין של חיים ומוות. אני מניחה שזה יהיה מפחיד מאוד כשאתחיל לעבוד, אבל בינתיים אני מנסה להרחיק את המחשבה. כשאת מפנטזת על להיות מיילדת, את רואה את החוויה הרומנטית של הלידה, לא את ההסתבכות שעלולה גם להסתיים באסון. אלה דברים שאני לא רוצה לחשוב עליהם עכשיו".

חנין: "הכי קשה היה לי לטפל בסטומה של אנשים אחרי כריתת המעי. מבצעים חיבור של המעי לדור פן הבטן, וכל תכולת המעי יוצאת החוצה דרך פתח בבטן. בפעם הראשונה הריתי שיגע אותי, ההתעסקות בזה היתה קשה ממש. אבל תוך כדי העבודה שיי ננתי לעצמי שזה חלק מהעבודה שלנו, ואם אנחנו לא נעשה את זה, מי יעשה. היום, כשאני כבר שנה אחרי הסטומה הראשונה, אני עושה את זה במהירות, בעיניים עצומות ובלי לחשוב בכלל".

"כשאת אוהבת את המקצוע, את מדלגת על זה. כלום לא קשה. גם את הריח הכי לא נעים את כבר לא מריחה. הכל טבעי כל כך. חלק מהחיים. זה גם זורק אותי אל עצמי. גם אני יכולה לעבור מצב כזה, והייתי רוצה שיהיה מי שיעזור לי".

ענבל מהנהנת בהסכמה: "אני מכירה את עצמי. אני כבר אמצא את הדרך להתמודד עם זה בצורה הכי טובה".

חנין: "בפעם הראשונה שנתקלתי בכך אדם בריא ועם גרם ברגל – כמעט נהרסתי מזה. היה לי כל כך עצוב לראות שיש אנשים שלמים כל כך, שעוברים קשיים של איברים. אני מטפלת בהם ומרגישה את הכאב שלהם, רואה איך הם חלשים, מתקשים להתנייד, ועם כאבי תופת. ואת חייבת לפעול בלי לחשוב, להוריד להם את הסיכות מהרגליים. בפעמים הראשונות זו היתה משימה קשה מאוד. אבל זה עבר לי. לומדים להתרגל לכל דבר".

רומי: "בסופו של דבר, כולנו עברנו דברים בחיים עד שהגענו לכאן. זה לא מה שיבור אותנו".

אין מחיר לסיפוק

איך מסתדרים עם ההכנסות שהצטמצמו?

חנין: "אני רואה אנשים שעושים הסבה מקצועית מתוך שיקולים כלכליים ומחשבה על הטבות במקצוע. פה זה לא עובד. זאת עבודה של נשמה. לעבוד כולם יכולים, אבל תלוי איך. אני לא מוכנה להתפשר על פחות מהכי טוב".

ענבל: "בעבודה הקודמת שלי הרווחתי טוב מאוד, אבל יש מקום לקצת צניעות בחיים. פעם, כרווקה תל-אביבית, לא היתה לי שום בעיה להוציא 800

שרה פריימן. "בתור אמא לשניים יש דברים בלתי צפויים. כבר קרה שלא הצלחתי להגיע ביום של מבחן"

ענבל: "בעבודה הקודמת הרווחתי טוב מאוד, אבל יש מקום לקצת צניעות בחיים. פעם, כרווקה תל-אביבית, לא היתה לי בעיה להוציא 800 שקלים לקרס לחות לפני. נכון, תהיה לנו פגיעה משמעותית בהכנסה, אבל אני מאמינה שנסתדר"

רומי תתחיל בהתמחות בשנה הבאה, אבל ברור לה שזה יהיה קשור ללידות. "אני אזרום עם הכל. תראי, זמרת אני כבר לא אהיה, וגם לא ג'ולי אנדרוז עם ששת הילדים המאומצים. אבל משהו מהילדות חייב להתגשם, לא?"

המקצוע, בריחת טאלנטים לחו"ל – לא מפחידות אתכן?

רומי: "דיבורים כאלה שמעתי גם כשבחרתי בעי צוב גרפי. 'אל תלכי', 'לא תהיה לך עבודה', 'התחרות מאוד גדולה'. ואת יודעת מה? התפרנסתי מזה מאוד יפה. כרגע אני אדם סובייקטיבי עצמאי. כשאהיה ממש חלק מהמערכת, אראה בעצמי כיצד הדברים פועלים מבפנים. מה שבטוח זה שלראשונה בחיי אני נמצאת בחוסר ודאות, ואני מקבלת את זה. בכל סיטואציה אחרת הייתי מרגישה חנק בתוך התחושה הלא ברורה הזו, אבל לא פה. אני עושה את מה שתמיד רציתי לעשות – ולמדתי שבסוף, איכשהו, דברים מסתדרים בחיים".

העיניים השחורות של חנין נוצצות. "הנה, אחי, אחרי 13 שנים כאח מוסמך במיון, נטש לטובת חברת תרופות, ואני נכנסתי להלל יפה במקומו. מישו מהמשפחה צריך להיות פה, לא לשמור על הגחלת. אנחנו הפוך על הפוך: הגעת לפה כי משהו בנשמה שלי היה חסר, וזה בדיוק הזמן שהוא יצא מפה, כי משהו בנשמה שלו נשחק. שנינו חיפשנו את השינוי שיעשה אותנו שלמים יותר. מה שבטוח זה ששנינו מבסוטים – הוא, כי אין לו יותר משמרות ועבודה כליליות. ואני, כי יש לי פה כל כך הרבה עבודה, ויש לי בשביל מה לקום בבוקר".

nitzi@israelhayom.co.il

שקלים לקרס לחות לפני. היום זה סך ההוצאה השנתית שלי על קוסמטיקה.

"נכון, תהיה לנו פגיעה משמעותית בהכנסה, אבל אני מאמינה שנסתדר. אני סומכת על עצמי. כמו שבמקצוע הקודם התקדמתי יפה ושילשתי את השכר שלי בתוך שמונה שנים, אצליח גם כאן. אולי לא אגיע לאותם רמות ותנאים, אבל מעבר לעובדה שגם הבריאות היום שווה כסף, אין מחיר לסיפוק ולתחושת השליחות. אלה דברים שבעבודה הקודמת הלכו והתמעטו ככל שהזמן חלף".

רומי תתחיל בהתמחות רק בשנה הבאה, אבל ברור לה כבר שזה יהיה במשהו שקשור ללידות. מצד שני, "החיים גדולים מאיתנו, ואני אזרום עם הכל. תראי, זמרת אני כבר לא אהיה, וגם לא ג'ולי אנדרוז עם ששת הילדים המאומצים. אבל משהו מהילדות חייב להתגשם, לא?"

ענבל: "אני באמת לא יודעת איך זה יהיה. מצד אחד לא באתי להתפלש בכל הצד המכוער שהחרי לי מציע, ומצד שני, זה חלק מהחיים, ואם זה חלק מהניסיון ומתהליך החלמה של חולה – אני אתגבר. אני בטוחה שיהיו רגעים וסיטואציות שבהם אהיה בשוק. אבל מעולם לא הייתי מאלו שמתעלפות למי ראה דם או נלחצות מהקאה. יותר קשה לי לראות מישו סובל".

הכותרות התכופות על מחאת האחיות, נטישת